

EGRI POSTA.

HETILAP.

EGYSZERSMIND A HEVESMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési díj: egészévre . . . 4 ft o. é.
" " félévre . . . 2 " " "
" " negyedévre . . . 1 " " "
Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetéseket elfogad

EGERBEN a kiadó (halpiacz 239. sz.), GYÖNGYÖSÖN a Gazd. Egyesület titoknoki irodája vagy Poplana E. könyvkereskedése; MISKOLCZON Fraenk B. könyvkereskedése — és minden cs. k. postahivatal.

Hirdetéseikért

fizetnek minden háromszor hasábjzott sorhely után 6, másodszori közzétételnek 5, harmadszorinál 4 kr; azonfelül bélyegadó fejében minden hirdetéstől 30 kr o. é.

I. évi folyam.

23. szám.

Junius 8-án 1862.

Néhány szó az „Egri Posta“ előfizetőihez.

Néhány héttel ezelőtt, az ország majd minden jelentékenyebb lapja hirdette azt: hogy az „Egri Posta“ szerkesztését átfogom venni; igen, én azt, valamint a lap tulajdoni jogot is átakartam venni; most azonban kényszerülve vagyok kinyilatkoztatni: hogy az említett lap szerkesztője, s kiadója jelenleg nem lehetek; — annak művezérségét azonban egész készséggel elfogadtam.

Gyenge erőmet tehát e szerény, de sok viszontagságokkal küzdő lapnak fogom mindaddig szentelni, míg közérdekű céloban egy, vagy más véletlen körülmény által nem gátlottatom.

Előítéletek, gyanúsítások, s üldözés, ellen nincs fegyverem; azt azonban őszintén mondhatom: hogy céлом jó, és nemes; és hogy erről mind azok, kik nem rágalnak, hanem tények s tapasztalás után ítélnék, megvannak győződve, ezt hiszem.

Céлом e lapot, mely velem egy helyen született, a mennyire lehetséges, széppé, nemesé, általánossá, kedvelté, ismertté, s olvasottá tenni; s hogy ez sikerülhessen, a kiadó akaratához képest szólunk annak jövőbeni beltartalmáról, szelleméről, és irányáról, miután a jövő júliusi évnegyed a küszöbön áll, s az előfizető, s olvasó közönségnek tudnia kell, mit hordat, mit akar hordatni, s miért fizet.

A lap, a létező, s kötelező programon túl egyelőre nem terjeszkedhetik, s nem is terjeszkedend mindaddig, míg egy újabb programra engedélyt nem nyer; mert a lap a törvénynek mindenkor hódol, a szabályoknak pedig engedelmességgel köteles. — A lap tehát egyidőre a program korlátai között mozog, s az elosztás marad a régi; csak a szellem, s irány változik abban némileg, s főleg a hang; mert valamint a madarak különféle képpé énekelnek, úgy az írók különféle képpé irnak. — Ezzel nem azt akarjuk mondani: hogy az „Egri Posta“ eddigi valóban jeles, és szaktudós dolgozó társaira nincs szükségünk; — nagy szükségünk van azok szellemi támogatására főleg az „Encyclopaedia“ terén, s a legőszintebben ohajtjuk, hogy azok jótékony műveivel, az olvasó közönség lapunkban minél gyakrabban találkozhassék; — itt csak azt akarjuk kifejezni: hogy megyénk, s hazánk hírnevesebb írói közül igen sokakat nyertünk meg közremunkáló dolgozó társaként, kiknek dal, s prózahangjai egészen újjak, s meglepők lesznek lapunk hasábjain.

Többször találkozandunk annak tárcájában a hírközlő Tóth Kálmán örökségségű dalaival; Lisznyai szenvedő fülemilénk gyönyörű gondolat trilláival; Zalár megdöbbentő verseivel; Balogh Zoltán, festő lantjával; Dobsa, Vadnay, Balázs Sándor élethű beszélyeivel; Vértesy Arnolddal, ki-

nek bölcsőjét Eger falai között ringaták; Hadorral, a hölgyek legkedvesebb troubadourjával; Pájérral, Remellayval, Vecsey Sándorral, s több jeleseinkkel; kik legkedvesebb barátaim voltak a multban, s maradtak a jövőben.

Vezér cikkeket közlünk megyénk s hazánk jelesebb publicistáitól gazdáitól és szónokaitól: mint például gróf Szapáry Gyulától, Izák Lászlótól, Mocsáry Lajostól; Vissontai Kovács Lászlótól, ki legközelebb Londonból eredeti leveleket küldend, Zabolay, és Reesky Andrásról, Németh Alberttől, Bedekovich Vilmostól; sat.

Londonból, Párizsból, s Bécsből eredeti leveleket fogunk kapni; közlendünk avatott tollal irandó vidéki tudósításokat; Kormos Béla ismert fiatal költőnk, s a Pesti Napló volt munkatársát kizárólagos dolgozó társunknak, s annak idejében segéd szerkesztőnknek nyerjük meg; szóval elkövetünk mindent: hogy lapunk a korkivánalmainak megfelelően, magát az olvasó közönség szélesebb mérvű pártolására méltóvá tegye.

Végre a lap irányáról szólunk.

A lap szavát mindenkor a törvényes rend, s jog érdekében fogja fölemelni; s ha olykor olykor hallgat: ez nem leendő közöny, hanem eszély; mert a lap mindenkor, s mindenkefelett szem előtt tartandja a kort, melyben él; s a komoly kötelességet: magát a jövőnek megőrizni. — De míg egyrésztől így cselekszik, más részről határozottan kinyilatkoztatja: hogy magát elragadtatni **soha sem** engedi; mert míg a lelkesültség országok támasza; az elragadtatás nemzetek vésze.

Komoly, lovagias, humánus, s ildomos lesz még akkor is, — ha mit nem vár, — üldözéssel találkozik.

Szent lesz előtte valamint az ország joga, a népek érdeke, úgy a hatalom, s magány tulajdon biztonságára.

Békét, törvényt, egyetértést, elégtelenséget, s ezek alapján közboldogságot kér, s kíván a hazának; annyi hányatás, és szenvedés után édes éltető nyugalmat; mert csak ez erősítheti meg az izmos, de elgyengített karokat: melyektől hajdan reszketett az ozmán; melyek a Zrínyiek, Hunyadiak, s Frangepánok korában, oly világszerte tisztelték, s csodáltak valának; s melyekre e nemzetnek, s a keleti civilizációnak oly kiáltó élet szüksége van.

Megerősödni, senkit elnem riasztani, sőt az ügynek, ha lehet még ellenségeinket is megnyerni: ez jelszavunk.

Erdélyi József.

Tisztelt előfizető közönség!

A célt, mit kitzittem, mostanában el nem érhetvén, az „Egri Posta“ továbbra is tulajdonom marad; hogy azonban annak dí-

szítése, maradandósága, s népszerűsítése érdekében mindent megteszek, azt azon körülmény is igazolja: hogy Erdélyi József ismert nevű írónkat, s az alkotmányos élet, rend, és béke egyik népszerűbb szószólóját, a lap művezéréül, s főmunkatársául megnyerni szerencsés voltam; ki viszont oly erőket nyert meg a lap számára: kiknek időszakonkénti közremunkálása, nem egy vidéki, de egy országos lapnak is fényes sikert ígérnek.

A midőn ezt kijelenteni kötelességemnek ismerem, egész tisztelettel kérem a lelkes olvasó közönséget, hogy egészen új szellemben, s irányban megjelenendő lapomat becses figyelmére, s pártolására méltatni sziveskedjék.

A kiadó.

HAZAI TUDOSÍTÁSOK.

Az emberek általában türelmetlenek; ez élethű tételből származott azon közmondás, hogy: „Add uram, de mindjárt“ — meg e második: „jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok.“ — A merre tehát jár kel az ember, mindenütt türelmetlenséggel találkozik. — Levert kedély, borús hangulat, szótalanság; ez az, mi társaséletünket szembetűnően jelzi; s ha e hangulatot kissé átkutatjuk, tapasztalásunkká válik: hogy e kedély állapot, türelmetlenség, s nagy részben pessimismus következménye. Pedig valamint a türelmetlenség, úgy ennek természetes szülőtte a pessimismus, igen veszélyes kór állapot; zavarba hozza a szívet elmét, megrontja idegrendszerünket, s könnyen átmeleg oly veszélyes deliriumba, mely leginkább a lajtán túl, Döblingben uralkodik.

Türelmetlenség! tehát van-e okunk türelmetlenségnek? nem megy-e minden szépen, csendesen? nem látjuk-e, előttünk a célt, melyre letörölhetlen betűkkel e szó van írva: szabadság! És midőn kormányok, és népek, boldogok, és boldogtalanok, e kiáltott célra törekszenek, van-e akkor ok a türelmetlenségre? Avagy nem e célt tűzte-e ki a világ kerekének legnagyobb absolutistája az orosz? midőn hirdették: hogy népeinek alkotmányt, a Lengyelnek szabadságot akar adni? És e nagy, megdöbbentő példa, nem találand-e mindenütt eszélyes követőkre? — igen; — követőkre talál az mindenütt anyival is inkább, mert mindenütt belátták: hogy Krisztus urunk születése után, a 19-ik század második felén, a polgárosodás, jog, s önértzet fényes korszakában, biztosan nem kancsukával, hanem a szeretet, leereszkedés, s testvériség tényé vált igéivel, lehet csak kormányozni.

És midőn még azok is így kezdenek gondolkodni, kik eddig az abszolút hatalom gyakorlatát ismerték célirányosnak; midőn mindenütt merre ember, él, a szabadság vágya tölti el a szenvedő szíveket; lehet-e ok a türelmetlenségre? lehet-e ok búra, gondra, kételkedésre?

Avagy azt akarjuk, hogy egy oly küzdelem, mely most keletől nyugatig, déltől északig árad, s a társadalmi rendet a korszellem intő szavára átalakítani törekszik, egy nap, hó, vagy év alatt meghozza általános ál-

dásait? azt akarjuk, hogy mit évtizedek, s néha századok méhe szülhet, megszüljön egy rövid pillanat? mert népek, s országok életében, egy év csak egy pillanat, sőt sokkal kevesebb egy illanó pillanatnál.

Az isten hét nap alatt teremté a világot, s egy ember megrontotta azt céljában ezred-évekre, talán örökre; hogyan érhetnénk most hirtelen célt, midőn oly sok a vétkes, s önmagát maró őrfült ember?

Tehát ne türelmetlenkedjünk, sőt tanuljunk túrni, szenvedni; mert csak ez ad lelkiünknek erőt arra, hogy magunkat saját kisérteteink ellenében fölvértezzük; hogy testünket a pessimismus kórányagával végkép megnerontsuk; hogy kétségesskedő maniánkban az erőteljes tűzokat oda ne adjuk egy hitvány verébért: hogy jövőnk eljártása helyett jövőt teremtsünk magunknak; hogy rajtunk is beteljesedhessék az írás szava:

„Tűrőké, szenvedőké a menyek országa.“

E. J.

VEGYES HIREK.

A műkedvellőről, s műkedvellérről.

A hazai jótékony célok segélyezése végett alakult „Egri műkedvellői társulat“ folyó hó első napján játszott negyedszer; színre hozván ez alkalommal Dobsa Lajos geniális dráma, s vigjáték, írónk „Egy nő

kinek elvei vannak“ című két felvonásos kedélyes vigjátékát.

A társulat szereplői valamint igen jól megtanulták szerepeiket, úgy a szerző törekvését teljesen föl is fogták; helyesen személyesítvén az abban létező egyéneket, s jellemeket; minek természetes következtése az lett: hogy a közönség, a jótékonyág édes érzetén felül, még valódi élvezetben is részesült.

Az üres bókók barátai nem vagyunk; azt azonban kötelesek vagyunk kimondani: hogy az említett társulat már eddig is annyi ügyességet, hivatottságot, erélyt, könnyűséget, s mi legfőbb, szinpadotthonosságot fejtett ki: hogy az ország bármely vidéki színház-társulatának díszére vált volna. S ha vesszük az elegantiát, melyel a darabok kiállítanak, s mely a hatást nagyban fokozza, úgy e társulat azok fölött napról napra nem csekély előnyt vív ki magának.

És még is, bár a társulat, jótékony hazafiúi kötelessége teljesítésén felül, az egri hírneves közönséget nem mindennapi élvezettel is kínálja, még sem bír elegendő vonzó erővel arra: hogy a közönség pártolását, az ügy, s áldozat komolyságához méltóan megnyerhesse.

Mi e szomorú körülmény oka? Talán közöny? az nem lehet; mert a szükség, s követelő idő perceiben oly áldozat, s tett kész egri közönség, a haza ezer szükségét szenvedő intézményei iránt közönyös nem lehet; vagy talán e nemes társulatnak is vannak hangos

ellenségei, kik elég gyarlók, előítéletesek, s eszélytelenek a társulat ellen a legünnepélyesebb helyeken izgatni?—Lehet, hogy talán ez utóbbi az ok. Pedig tudni kell, s tudni illenék: hogy már a korunkat megelőző századokban, — az akkor élő legnagyobb, s legtiszteltebb tekintélyek, — szinpadról taníták az élet bölcsességét; gúnyolták a ferde szokásokat, ostromozták az előítéleteket büntették a bünt, s terjesztették az erkölcsi-séget.

A constanci zsinaton, főpapok tartottak nyilvános téreken vallásos előadásokat, képekre tüntetve fel az erényt.

X-ik Leo pápa ő szentsége, nagy áldozatokkal tartá fel a színészetet. nagy gyönyörűséget találván abban. És valjon nem Bibi-emé bibornok írta, s adatta-e életből vett legjelesebb vigjátékait 1520-ban? s a híres Jezsuita Pater Ortensio Scamacca nem írte ötvennél több színdarabot; — s a miincheni „szent Mihály“ nevű egyház 1597-ki fölszenteslé alkalmával, nem papok hozták-e színre, mint műkedvellők „szent Mihály arkangyal küzdelmét Luciferrel;“ sőt nem foglalkoztak-e feltűnő szenedélylyel koronás fők is a színészet magas művészetével?

Szép Fülöp Francia király már 1313-ban két színházat építtetett; s 10-ik Fülöp spanyol király maga is írt színdarabokat, melyeket uralkodó háza tagjai által színre hozatott.

TÁRCSA.

Egy tiszai halászat, s annak lakomája.

Egy képet akarok elődbe rajzolni lelkes olvasó, mely a maga nemében a mily ritka, ép oly szép. Egy tiszavidéki halászatot, olyat, minőt egy valódi magyar jóbarát, — azon kevesek egyike, kik fájdalom már csak hírből élnek, s gyér számban láthatók, — rendezhet.

Egy képet, mely bár idillszerű vala, mégis elragadt; mert oly népszerűen volt színezve, hogy látásánál elborult, majd égig emelkedett a lélek.

Egy képet, mely rá festette magát a szívre, s mig az él, attól megválnia nem lehet.

Reesky Andor, a hírneves jó hazafi, a szenvedélyes vadász, halász, agarász, az őszinteség jelképe, a Thurzó fajta vendégszeretet talán egyik utolsó képviselője, a szerelem, dal, zene bor ifjú lelkű öszlovagja, kiről talán századokon át fog dalolni a magyar nép, s a rá csinált dalok éneklése mellett sirni a megbántott boldogtalan szerető, mint sirtunk mi is sokszor, midőn buba borítva énekeltük:

„Reesky Bandi ne keseregi babáért,
Hisz a lepke sem áll meg egy virágerért,
Bár kedves volt a szép szőke felejtő őt,
Ád az Isten neked hiebb szeretőt.“

halászatra hitt meg bennünket Burára.

Májushó 29-én tehát kocsira ültünk, s pár napra elhagyván Egret, — a délibabos alföld felé hattunk.

Bura előtt, a Tisza parton komp várta megérkezésünket, s néhány percz múltával a faluban termettünk.

Ekkor már Reesky Bandi, néhány tősgyökeres magyar barátával, fiaival, s a derék halászokkal magas nemzeti zászlókkal ékesített hajókon ültek, s előnkbe akartak hajtani.

Midőn melléjük értünk, a tiszta túl felén zöldellő gyönyörű sziget árnya alól megindult, egy szinte nemzeti zászlókkal díszített csolnak, 14 ügyes cigány zenészt emelve dagadó hátán, kik oly lélek-emelően húzták az örökszepségű „Rákóczy indulót.“

Csolnokokba ültünk; szívünk ismert régi vágyakkal teltek el; — kimagyarázhatatlan sejtelmek szállták meg lelkeinket; hős királyok, hős táborát képeltük látni az ő Tisza komoly partjain; kócsag tollas leventéket; arany keresztet véres mellű főpapokat, kik a vallás biztató szavaival vezetik a jó királyért élni halni kész népet a hon védő csaták dicső tűzébe; majd 2-ik Lajost, majd az ősz Hunyadi Jánost s Corvin Mátyást láttuk habzó fekete erőteljes, büszke méneken előttünk elrohanni, kezökben nemzeti szín zászlókkal, azokon a Szűz Mária vigasztaló képével, s ez elragadó

szavakkal: mit a királyi vezér ajkak hirdetének: Viruljon, s boldoguljon a magyar! —

Majd megnyitni látszott előttünk az ő tiszakeble, és az ég; lent a mélyben, össze tört kopják, s megtépett zászlók között, örök álomba szenderült seb érdemjelekkel koszorúzott hősök nyugodtak; míg az égben ugyanazok élni látszottak, s elégtelen néztek a felettök emelkedő ép ország címerre, mintha mondani akarták volna: A magyar nem veszhet el soha, mert vérrel szentelt zászlóit az Isten anyja örzi.

Ily esodás érzelmek között haladtunk felfelé, a parton álló megérkezett vidéki nőekkel, leánykakkal, boldog ifjakkal, s vendégekkel találkoztva, azokat éltetve, s hajóinkba emelve, míg végre mintegy két órai hajókázás után visszafordultunk, s a halászat megkezdett.

Valóban gyönyörű látvány az: midőn a tiszamedrét egészen átérő óriás nagyságú hálót megvesszük, s aztán vele hirtelen egy nagy kört kerülnek, a kört befoglalják, s az azon körben úszkáló halakat kihúzzák; mint versenyeznek ekkor a nézők hajói, hogy azok színre láthassák a boldogtalan áldozatokat.

Mintegy három órai halászat után visszatértünk azon szigethez, honnan a zenészek kiindultak; itt a kisebb sziget közepén már hatalmasan égtek az apró tűzek; fött az illatos gulyáshús, s a páratlan zamati, halászos hal; sültek a nyársra húzott, s a parázs tűz mellett pirosuló kecségek, süllők, potykák, s keszegek; — s kevés várakozás után, a legügyesebb öreg halászok által készített ebédhöz ültünk.

Száz egynehány egyforma gondokozású, elvű, irányú, vagyú magyar egy csomóban! lehet-e ennél kedvesebb s izesebb ebéd? mert hogy gróf Szapáry Gyula, drága testvér megénk szép talentumú, s még szebb lelkű legközelebb működött alkotmányos első alispánja ép úgy gondolkodott, mint a köztünk sürgött legegyszerűbb halász legény, ehhez nem kell commentár; mindnyájan egyformán szeretvén a hazát, s tisztelvén annak elvéthetetlen ősi jogait.

A felejthetetlen tiszai szigeti ebéd közepén, — hagyományos ősi szokás szerint, — megkezdették a szebbnél szebb, s eleve nebb toasztok; ittunk a hazáért, annak jogaiért, boldogságaért, hieviért hőseiért, ittunk az egész világ javáért.

Mintegy hatórákor délután táncz, zene, dal, és ritka élvek után, ismét csolnakokra ültünk, s áthajóztván a megifult Tiszán, egy kis időig, a szívhez szolló köszöntők nagy mesterénél, Zabola y kedves honfitársunknál mulattunk; innen azonban csakhamar átkocsiztunk a „Tó bika“ Reesky András barátunk kedves tanyájára.

A zene éjjel, nappal, folytososan szollt; a fiatalok táncoltak, az öregebbek vitakoztak, áldo-

mást ittak, de még másnap délután is áltáljában józanok valának; mert bár sirva vígad a magyar, s százados bújában nagyokat iszik; de elnem ázik; mert szüksége van az eszére.

A másfél napi gyönyörteljes mulatozás között legmegrendítőbb volt azon köszöntő, melyet Zabola y a tanya úrnőjére mondott; kiemelvén azt, mintegy Valériát; ki szabad lelkű fiait megíratva ugyan, de örömmel tudná a hazáért feláldozni. — Sokan hallgattuk e fényes beszédet, és sokan sirtunk.

De mint mindennek, úgy e felejthetetlen lakomának is bekelle fejezetni. Megöltük megcsókoltuk egymást, azután mint vándor madararak haza felé siettünk.

A mi útra valónk egy nagyszerű ajándék zászló volt, mit azon imádsággal hoztunk el Egerbe: Vajha e zászlót Dobó utó dai közül senki se moeskolná be soha!

Borongó.

Tizenkét év múlva.

I.

Igen gyakori eset (magamom is megtörtént), hogy 23—24 éves ifju 30—34 éves hölgynek teszi a szépet; mi mindenesetre azt bizonyítja, hogy már korán gyakorlati oldalról tekinti a dolgokat. Valóban, ha még egyszer 23 éves fiatal ember lehetnék, csupán csak 30—34 esztendő nőnek tenném a szépet; mert biz akárhogy szeresse is sok ember a bimbókat, nekem jobban tetszik a teljesen kifejlett, s még a hervadás semmi jelét sem látató rózsza.

Ily érzéssel birt Szilvady Jenő huszárhadnagy is; ki ha megtudá, hogy a helységben, a hova állomásba jött, vagy vidéken — az élet delében (delben ugyanis legforróbb a nap), levő hölgy van „szerencsét“ szokott próbálni.

S mint mondják, ily „szerenese próbálatait“ rendszeren siker követte.

1837-ben... megyében... faluban*) szállásoltatván, megtudá: hogy a körülbelül 3/4 mérföldnyire fekvő faluban lakó közbirtokosok egyikének Borzay Inre uramnak (ki már elhagyta élte 58-ik évét) igen-igen szép mintegy 34 éves neje van.

Noha mindaddig senki sem dicsékedhetett, hogy szerencsével udvarolt a bájós hölgynek, a számos siker által jóformán elbizottá lett hadnagy mindamelllett is eltökéllé, hogy ostrom alá veszi Borzayné szívét.

Nem tartozik a dologhoz, hol és mikép ismerkedett meg vele; elég legyen tudnunk, hogy rövid idő múlva igen szívesen látott vendég lön a Borzayháznál, gyakran lovaglott át hozzájuk, s az egész vidék azt hitte, hogy a szép asszony imádója.

*) Minden félreértés kikerülése végett kijelentem, hogy nem a Jászszágról van szó.

De nem századokon át keskes közevesítő a művet följegyzs azokat hal méltó ellenei rostratest

— A „fben, pesten kezlet, s abba ja felolvastat lióra van ter részvény ált országos érde latban az egy vehessen, 500 nyek is fogna 2000 részvén szükségesség vény alá lesz dely megnye tart, s a részle értekezleten ták, s az mos — folytatati legközelebb vételeinket m — Hétfő a „FALUS datni.

— Kik a helysőbb hely

Én is azt h ve, midőn egé őszintén megva sem vivott ki által; hogy a sz örömet társalo lép által, azon valódilag erény a vakmerő uracs hogy ha oly mo vána mint a mi maradjon el a ha

De habár hogy a szép hölg szor lenni szok számított coquet eredménye, mely ménye, még sen ságból még gyak rossan alkalmaz férjéhez fedhetle

Mondám, hi a háztól, legtöb átlátta udvarlása legalább abban radásáért, hogy dek Borzayné bo

Azonban kö baráti szerepet, e melyet tenni szal meg többé Borz tóli elmaradása elöb emlitem legmesszebb fekv

Levelt irt a nem képes tovább lye fölött; s hog tolni, annak kitő bár vérző szíve házától. Esengve meg végre, s visz ményét; ennek je ha teend, ő lova hátra, yalag jön ban kivánságát v

Mire barátó más nap bement eszközozte, hogy

Tizenkét év vonult be X... vözöltm a főtér osztályát.

— Tudod-e, baráti üdvözletein

— Nos? —

lók, előítéletesek, s len a legünnepé-
gati?—Lehet, hogy
tudni kell, s tudni
nkat megelőző szá-
r élő legnagyobb, s
— színpadról tanf-
gúnyolták a ferde
az előítéleteket
esztették az erkölesi-

naton, főpapok
en vallásos előad-
el az erényt.

zentsége, nagy áldo-
zetet. nagy gyönyö-
s valjon nem Bibi-
tta-e életből vett leg-
ban? s a híres Je-
ó Scamacca nem
arabot; — s a műn-
vüi egyház 1597-ki
nem papok hoz-
edvellők „szent
üzdelmét Luci-
oztak-e feltűnő szen-
k is a színeszt ma-

ncia király már
ttetett; s 10-ik Fű-
aga is irt színdara-
háza tagjai által

délután is áltljában
sír, vigad a magyar,
ka iszik; de el-
ge van az eszére.
jes mulatozás között
szöntő, melyet Zabo-
mondott; kiemelve
szabad lelkű fiait meg-
tudná a hazáért felál-
éyes beszédet, és so-

y e felejthetetlen la-
i. Megöleltük megcsó-
t vándor madararak

y nagyszerű ajándék
sággal hoztunk el
ót Dobó utódai
lná be soha!

Borongó.

mulva.

amom is megtörtént),
4 éves hölgynek teszi
bizonyítja, hogy már
inti a dolgokat. Való-
fiatal ember lehetnék,
és nőknek tennem a
resse is sok ember a
ik a teljesen kifejtett,
sem láttató róza.

Jenő huszárhadnagy
ységben, a hova álló-
az élet delében (dél-
ap), levő hölgy van
erenese próbálatait“

... faluban *) szállá-
rülbelül 3/4 mértföld-
birtokosok egyikének
r elhagyta élte 58-ik
4 éves neje van.

dicsekedhetett, hogy
hölgynek, a számos
lett hadnagy mind-
am alá veszi Borzay-

hol és mikép ismer-
tudnunk, hogy rövid
vendég lön a Borzay-
hozzájuk, s az egész
szony imádója.

véggett kijelentem, hogy

De nem akarom a színeszt történetét szá-
zadokon át kísírni; a művelt kor, az értel-
mes közvélemény feltartja, ápolja, s di-
csőíti a művészet e legszebb ágát; a törté-
net följegyzí a művészek, s írók neveit,
s azokat halhatatlanítja: míg azok sajnálatra
méltó elleneit úgy sem említi meg, mint He-
rostratest.

I. László.

— A „földvételi társulat“ ügyé-
ben, pesten június 1-én ismét tartott érte-
kezlet, s abban a nagyszerű vállalat program-
ja felolvastatott. A befektetendő tőke hat mil-
lióra van tervezve, mely hat ezer, ezer frtos
részvény által állítatik elő. Hogy azonban ez
országos érdekű, s közhasznú jótékony társu-
latban az egyszerűbb vagyónú egyén is részt
vehessen, 500, és 100 ftos fél, és tized részvé-
nyek is fognak kibocsájtatni. — Egyelőre csak
2000 részvény bocsájtatik ki, a többi 3000 a
szükségesség alkalmával. A mint ezer rész-
vény alá lesz írva, a társulat a hatósági enge-
dély megnyerése után, azonnal közgyűlést
tart, s a részletes befizetéseket szabályozza. Az
értekezleten jelen voltak az aláírást megnyí-
ták, s az most, — reménylhető üdvös sikerrel
— folytattatik. — Mics nagy horderejű tárgyra
legközelebb visszatérünk, s erre nézve észre-
vételeinket megtenni elnem mulasztandjuk.

— Hétfőn, — a műkedvellői társulat által
a „FALUSIAK“ című vigjáték fog előa-
datni.

— Kik a helybeli megyei fegyencekkel,
helyőbb helyen megállapított 24 új krajcár

Én is azt hittem egy ideig: de később egy este,
midőn egész bizalmassággal beszélgettünk,
őszintén megvallotta, hogy még legkisebb sikert
sem vívott ki már két hónapig tartott udvarlása
által; hogy a szép asszony mint barátjával igen
örömet társalog, de mihelyest azudvarlási térére
lép által, azon méltósággal, melysajátja minden
valódiilag erényes nőnek, s mely sem szokta még
a vakmerő uracsoknál sem elhibázni hatását, tudata
hogy ha oly modorban társalog, mintha többet ki-
vána mint a mit a hitves hívség megenged, inkább
maradjon el a háztól.

De habár barátom teljesen meggyőződött is,
hogy a szép hölgy ezen nyilatkozata nem (mint sok-
szor lenni szokott) a hódítási inger öregbitésére
számított coqueteria, hanem oly szilárd eltökélés
eredménye, melynek megdöntéséhez nem lehet re-
ménye, még sem maradt el a háztól; hanem hiu-
ságból még gyakrabban járt oda, noha magát szor-
rossan alkalmazta is ahhoz, a mit élébe szabott a
férjéhez fedhetlenül hitű nő.

Mondám, hiúságból; — mert ha elmaradt volna
a háztól, legtöbben azt hitték vala, hogy elvégre
átlátta udvarlása sikeretlenségét; míg az ellen így
legalább abban lelt némi kárpotlást hasztalan fá-
radtságáért, hogy — mint feljebb mondtam — a vi-
dék Borzayné boldogított imádójának tartotta.

Azonban körülbelül öt hó mulva megúván a
baráti szerepet, eltökélette magát, hogyha a lépés,
melyet tenni szándékozott, nem vezet célhoz, nem
megy többé Borzayékhoz; — hanem, nehogy a ház-
töli elmaradása esetében azt higgyék fölöle, a mit
előbb említettem, kieszközli az ezredesnél, hogy a
legmesszebb fekvő állomási helyre tétessék által.

Levelet irt a szép nőnek; elmondta benne, hogy
nem képes tovább uralkodni Aetna szerű szenvedé-
lye fölött; s hogy félve, miként nem tudná meggá-
tolni, annak kitörését, ha továbbá is eljár hozzá,
bár vérző szívvvel, de mégis kénytelen elmaradni
házától. Esengve kérte, a bájdos hölgyet: szánja
meg végre, s viszonzza szerelmével keble hő érze-
ményét; ennek jeléül sétáljon este a kertbe; mit
ha teend, ő lovát a közellévő erdőben hagyván
hátra, gyalog jön a hátulsó ajtóig. A szépnő azon-
ban kívánságát visszautasította.

Mire barátom annyira megharagudott, hogy
más nap hement az ezredeshez, s csakugyan ki-
eszközölte, hogy messzire tétetett állomásba.

II.

Tizenkét év mulva Szilvady mint őrnagy
vonult be X... mezővárosba. Én már ott levén, üd-
vözöltem a főtéren, hol felállítá elszállásolandó
osztályát.

— Tudod-e, kit láttam egy ablaknál — mondá
baráti üdvözleteink kieserélése után.

— Nos? — kérdém.

fejenkinti napszámberért dolgoztatni akarnak,
azok a megye házában létező Várnagyhi hiva-
talos szobában szükséges pénzzel ellátva egy
nappal előbb jelentkezzenek, mert a kívánt
napszámoltatásért járandó összegeket ugyan-
akkor előlegesen lekell tenniök.

— Az egri legényegylet dékánja egy nyi-
latkozatot küldött be hozzánk, melyben az
„Egri Posta“ 22-ik számában Aladár
név alatt megjelent „Zöld mulatság“ című
cikk írója ellen hevesen kikel, s azt ok-
akadoltan rendre utasítja; nehogy kapni lát-
szassunk a visszatérési alkalmán, emélyensújtó
nyilatkozatot tisztelettel félre tesszük; a cikk
íróját azonban komolyan figyelmeztetjük: hogy
tollát a közvélemény ellen ne használja, mert
az ily tény, maga magát szokta megboszuíni.

— Pesten ismét egy megdöbbentő eset
adta elő magát. A fiatal bájos Kolozsvári B.
Paulina, 24 éves özvegy nő, ki a fővárosban
nem rég telepedett le, május 29-én szállásáról
eltűnt, s élettelen hullája, június 4-én Tétény-
nél találtatott meg. Ő is a családi balviszo-
nyok szomorú áldozata lett.

— A K.-Szolnok megyei gazdasági,
és lovar egylet, f. év június 29-én a Török-
szentmiklósi kaszinó terében d. e. 9 órakor
közgyűlést tartand, melyre az illető részvényes
tagok, minél nagyobb számban megjelenni
kéretnek.

— A M. Sajtó szerint: a „Szózatnak“
néptömegek, s tanodai növendékek általi ének-
lése felsőbb helyen megtiltatott, s az illetők

— Borzayné — válaszolt; — ah de nem vél-
néd, mennyire megváltozott, valódi öreg asszony;
de hisz nem esuda 34 még 12= negyvenhat.

— Így hát nem is fogsz iparkodni megtudni,
hol lelhetnéd fel? — kérdém.

— Nem! — válaszolt; s azután a városi száll-
lasmestert magához intvén, felszólította: vezesse
vagy vezettesse el kijelent szállására.

A szállásmester azt felelte, hogy egy özvegy
asszonyság maga kérte ki a szerencsét, hogy házá-
hoz fogadhassa az őrnagy urat.

Hallod Gusztáv! egy özvegyasszony kérte ki,
hogy hozzá adjanak szállásra — mondá az őrnagy,
ki köztünk legyen mondva, az időközben, s főleg
azóta, hogy a zavarok elkezdődtek, a kivívott sok
siker következtében még elbizottabbá lön.

Özvegy asszony! tevé fennebb említett szavai-
hoz; — el gyorsan hozzá — s erre nem is kérdeve
az özvegy nevét, követte a baktort, kit kalauzául
rendelt a szállásmester.

Sok szerencsét! — gondolám, midőn eltávozott;
— majd meglássuk később, kinek jutott szebb házi
asszony. Az övé özvegy, s az, kihez engem rendel-
tek, három év óta nem él férjével.

Köztünk legyen mondva — amint beszállásol-
tattam, igen szívesen fogadott a szép szalmaözvegy
s az időben én is jóformán elbizott voltam: nem
esoda; mert az időben sok olyasmi történt, ami
némi jogot adott az elbizakodottsághoz.

III.

Félóra mulva, hozzám jött Szilvady. Arca oly
kifejezésű volt, mint azoké, kikről azt szoktuk mon-
dani, hogy leföztek.

Nos, az özvegy! — kérdém dévajkodva.

— Ah, halld csak Gusztim — válaszolt, — nem
is kérdeze a magához kívánó özvegy nevét, siet-
tem szállásomra; képzetem, egy igéző, ifjú özve-
gyet varázsolt előmbé, alig vártam, hogy láthassam.
Amint az udvarba értem, egy esinos eseléd foga-
dott, s vezetett egy szép szobába.

— Őrnagy ur! — mondá a cseléd — ha neta-
lán látni ohajtaná urnémat, ott lenn a kertben ta-
lálhatja; mert mivel a harmadik utszaszoba iroda,
s urnőmnek csak egy szék üdvári szoba maradt
miután e kettőt kegyednek engedte át, a napalt a
filagoriában töltendi.

Érdekes, fölötte érdekes! — gondolám; így
beszélt barátom! özvegy, ki maga kéri ki, hogy
hozzá adjanak szállásra. Ezt kétségteletlenül azért
tette, mert tudakozódván, értesült; hogy fiatal, nem
épen rút az érkezendő osztály őrnagya. S most a
kertben, hol filagoria is van, akar fogadni! érdekes,
lelkemre érdekes!

— Azonnal fogok tisztelkedni — mondám a
cselédnek — folytatá barátom s megkérdelem tőle,

megbüntetése, az alispánok, s polgár-
mestereknek meghagyatott.

— A május 26-án Fiumé melletti grobni-
ki mezőn 9000 ember, s Stros Mayer diák-
ovári püspök jelenlétében történt zászlószen-
telés után, — melyen Sporer úr személyé-
ben a francia, angol, s brasíliai consulság is
képviseltetett; — a Fiuméi Jelahich téren
összegyűlt, s kétezer főből álló néptömeg által,
a Fiuméba visszatérő vendégek, s a 380 da-
rabra tehető kocsik egyénei piszegéssel, fű-
tyúlással, s kiabálásokkal illetettek, s a szeke-
rekből kiszállók kövekkal, s égő szivarokkal
dobáltattak; minek több rendbeli könnyű seb
lett következése. A püspök, s kísérete is ha-
sonló sérelmekben részesítetett, s a francia
konzul is bántalmaztatott. Végre a helyőrség
elősietett; a zavargást mindinkább emelő tö-
meg széteszlattatott, s a csend helyre állt A
püspök még akkor este elhagyta
Fiumét, s Bécsbe utazott.

— Sir Samuel egri fiatal kereskedő, a
város házában, a Steinhauer-féle ház át-
ellenében vegyes kereskedést nyitott. E fiatal
kezdő kereskedő, s egykori derék, sokat
szenvedett harcosa a hazának, mint
nyival is inkább megérdemli a pártolást, mert
készeletei, s árúczikkei igen jók, s feltűnően
jutányosak. — Pártoljuk tehát őt különösen
a kezdet nehézségei között, hogy ez által né-
míleg jutalmazva legyen; mert ő azt valóban
megérdemli.

hogy hívják urnéját, kit most már még szebbnek
képzeltém.

— A cseléd, ki már épen az ajtónál volt, azt
mondá: Borzay Imréné. Ő nagysága — ezt tevé
hozzá, némi gunynyal — azt mondotta, hogy őrnagy
ur már régen ismeri.

— Ó! igen, igen régen, tizenkét év óta —
— beszélé tovább Szilvady; s azután előadta,
hogy amint értesült, miként az özvegy, ki azt ki-
vánta, hogy hozzá szállásoltassék, most a kertben
vár reá, a 12 év alatt egészen elfonyadt Borzayné,
megfordult, hogy a cseléd ne olvassa ki arezából a
kellemetlen érzést, melyet e lefözetés gyakorolt;
megfordult a pamlag előtti asztalon, s meg látta a
levelet, melyben 12 év előtt Borzayné től légyottot
kért a kertben.

— Ah, vagy úgy! — gondolám ekkor — mondá
barátom! nem de dicő, Gusztáv, amit esengésemre
megtagadott a 34 éves szép menyecske, most a nél-
kül, hogy kérném 46 éves korában kész teljesíteni, s
a levelet tette előmbé — esal- s biztatójelül. Az
ördögben! hát elfelejté-e, hogy mióta írtam, 12 év
mult el; nem néz-e soha tükörbe, hisz azelőtt mind-
untalan beletekintett.

— S mit fogsz most tenni? — kérdém:

— Mit? azt izentem legényem által, a nőcse-
lédnek, hogy mindenekelőtt a tábornokhoz kell
mennem, s csak ha onnan visszatérek, tehetem ud-
varlásomat. S csakugyan azonnal el is megyek a
tábornokhoz s megkérem: engedje meg, hogy az elő-
őrségi parancsnokságot átvehessem K: Jancsi-
tól, ki úgy is rosszul érzi magát, s ennek követke-
ztében, de különben is jobban szeretne itt benn lenni;
mert megtudta, hogy néhány nap óta ide érkezett
a szép né, kivel nem rég ismerkedett meg.

Ó, hogy némely nő nem tudja átlátni, mikép
igen sok jön ki, ha tizenkettő adatik a harmincz-
négyhez — mondá még Szilvady s elment a tábor-
nokhoz; s azután kilovagolt az előőrségre, meg-
zenvén Borzaynének, hogy fölötte sajnálja mikép
kikellett mennie a városból a nélkül, hogy része-
sülhetett volna a viszonzlítás szerencsésében.

Lehet, hogy olvasóném közül sokan azt fog-
ják mondani, mikép inpertinencia volt az, a mit
Jenő barátom tett.

De biz én is el ballagva Borzayné kertje mel-
lett, bevallottam, miként barátom helyzetében s ha-
sonló előzmények után, én is csak azt tettem volna
amit ő tett; mert, mint már mondtam, igen sok sze-
retetre méltó 34 éves nőt ismerék; de nem ismer-
tem még soha oly 46 éves nőt, kinek joga le-
hetne követelni, hogy udvarlójaként lépjen fel egy
36 éves férfiu.

Remellay Gusztáv.

